

วันนี้เป็นวันสุดท้ายแล้วที่คิลาจะออนไลน์ในมอนสเตอร์โฮล เขาจ้องมองดูหลอดทดลองขนาดใหญ่ ภายในบรรจุไว้ด้วยอัญมณีสีฟ้าที่ส่องประกายราวกับแสงของดวงอาทิตย์ต้องผิวน้ำทะเล ราชจักรกลบอกว่าได้ออนข้อมูลทั้งหมดของจูเลียเข้าไปแล้ว เพียงแต่ต้องใช้เวลาสักระยะกว่ากระบวนการทั้งหมดจะเสร็จสิ้น

เขาสเตียนก็ไม่ได้บอกว่าจะไปที่ไหน แต่เมื่อเห็นว่าไม่มีธุระแล้วก็จากไปเหมือนเคย คิลาไม่ได้ร้องไห้หรือออกคำสั่ง เขาเป็นคนที่ไม่ชอบบังคับคนอื่น โบไปเดินเที่ยวในเมือง ซึ่งราชารับรองว่าปลอดภัยแน่นอน เพราะนอกจากทหารรักษาการที่เป็นมิตรกับเผ่าสโกล์มแล้ว ที่ลอสเกรียในตอนนี้อย่างไม่มีผู้เล่นอยู่ เมื่อตอนที่คิลาบุกเข้ามาผู้เล่นหลายคนก็หนีออกไป แต่บางคนก็รั้งอยู่ พอเริ่มสงครามขึ้นมาก็มีคนที่โดนลูกหลงจากการโจมตีของเขาสเตียนและทหาร ทำให้หนีออกไปจนหมด และดูจากเงื่อนไขในการเข้าเมืองลอสเกรียแล้วคงต้องใช้เวลาอีกสักพักกว่าจะมีคนเข้ามาได้อีก แต่คิลาไม่ได้นั่งนอนใจ เขาขอให้ลูกหินตามไปดูแลโบด้วย

“มันไม่เป็นอันตรายใช่ไหมครับ” คิลาพูดขึ้นมาเมื่อจับสัมผัสของราชจักรกลที่เดินเข้ามาในห้องได้

“ไม่หรอก แต่ถ้าแรงนะสิที่อาจจะอันตราย บางเรื่องเร็วไปก็ไม่ได้ ปล่อยให้มันเป็นไปตามธรรมชาตินั่นแหละดีที่สุด” ราชาเดินออกมายืนข้างๆ จ้องมองไปที่อัญมณีเหมือนกัน

“ผมจะออฟไลน์วันนี้ครับ ในเกมส์อาจจะสามสี่วัน ไม่ทราบว่าจะตอนนั้นจะเสร็จรึยังครับ”

ราชาส่ายหน้า “ข้าก็ไม่รู้ อาจจะเสร็จวันนี้พรุ่งนี้ก็ได้ ข้าวิเคราะห์แล้วไม่น่าจะเกิน 2 สัปดาห์แน่นอน ส่วนเรื่องออฟไลน์เจ้าใช้โรงแรมในเมืองลอสเกรียก็ได้”

“ผมสงสัยอย่างนึงครับ ทำไมที่นี้ต้องมีกฎการเข้าที่ประหลาดๆแบบนั้นด้วยครับ เมืองนี้ไม่มีคนอยู่เลย คนที่มาก็มีแต่ชาจร แล้วแบบนี้เศรษฐกิจไม่แย่หรือครับ”

“ฮ่าๆ กลัวว่าจะได้เงินต่อสัปดาห์น้อยหรือไง”

คิลาตอบปฏิเสธ “ไม่ใช่ครับ เรื่องเงินไม่ใช่ปัญหา ผมแค่สงสัยเท่านั้นเอง”

“จริงๆจะว่ามีปัญหาก็มีนะ แต่ไม่ใช่เรื่องเงินหรอก เพราะถึงแม้คนจะมาน้อย บางสัปดาห์ก็ไม่มาเลย แต่อาวุธที่สร้างที่นี่มีคุณภาพสูง ดังนั้นราคาก็แพงตามไปด้วย โดยรวมแล้วต่อปีเราก็ได้กำไรนะ แต่เงินจะมาเป็นช่วงๆเท่านั้นเอง”

คิลาได้ก็สามารถเปลี่ยนอัตราการดรอปการ์ดสโกล์มได้ ดังนั้นแค่กฎในการเข้าเมืองลอสเกรียก็น่าจะเปลี่ยนได้เช่นกัน “ทำไมไม่เปลี่ยนกฎล่ะครับ”

ราชจักรกลส่ายหน้า “ไม่ใช่ทำไม่ได้ แต่ไม่ทำต่างหาก เพราะนี่เป็นข้อตกลงกับผู้สร้างเกมส์”

“ข้อตกลงว่าต้องทำภารกิจเงาแบบนี้เนี่ยครับ ผู้สร้างเกมส์คิดอะไรอยู่”

“ฮ่าๆ ไม่ใช่หรอก อันที่จริงข้าเป็นคนตั้งเงื่อนไขเองต่างหาก ผู้สร้างแค่บอกว่ากรุณาหาวิธีในการทำให้ผู้เล่นไม่สามารถเข้ามาในอาณาจักรได้ง่ายเกินไป แต่เมืองข้าเน้นค้าขาย ดังนั้นถ้าตั้งภารกิจปราบสัตว์อสูรสุดโหดพวกที่เข้ามาก็มีแต่นักบวชนะสิ ข้าต้องการพ่อค้าต่างหาก คนที่มีเงินเยอะๆ ไม่ต้องเก่งก็ได้ขอแค่อดทน”

“ผมว่าคุณนิยามคำว่าอดทนผิดไปนะครับ”

“อ้อ ภารกิจอื่นๆخالลงใส่เล่นๆนะ อยากรู้ว่าจะมีคนทำมั้ย คนที่ทำได้ข้าก็นับถือจริงๆ บางอันข้ายังไม่กล้าทำเลยนะนั่น”

“แล้วทำไมต้องมีเงื่อนไขในการเข้าเมืองด้วยครับ เมืองทั่วๆไปไม่เห็นมีเลย”

“อืม... จริงๆเรื่องนี้ไม่ใช่ความลับอะไรมากมายหรอกนะ แต่คนไม่สนใจจะฟังเท่านั้นเพราะมันไม่ได้เกี่ยวข้องกับผู้เล่นโดยตรง เจ้ารู้รีเปเล่าว่า NPC อีสระ คืออะไร”

“รู้ครับ ผู้เชี่ยวชาญด้านใดด้านหนึ่งที่ถูกผู้สร้างเกมชักชวนให้มาเล่นในช่วงทดลอง แต่ตัดสินใจอยู่ต่อ”

“ใช่ แล้วตอนนั้นผู้เล่นส่วนมากก็ไม่ได้เลือกเผ่าพันธุ์ พวกนี้ไม่มีปัญหาอะไรหรอก แค่จัดให้อยู่ในพื้นที่พิเศษก็พอ แต่ปัญหามันอยู่ที่ผู้เล่นที่ทดลองเลือกเผ่าพันธุ์ตั้งแต่ช่วงที่ทดลองระบบ ด้วยความสามารถของ NPC อีสระ การจะอยู่ในจุดสูงสุดของสายพันธุ์นั้นไม่ใช่เรื่องยากเลย เพราะแต่ละคนก็เก่งกันอยู่แล้ว ปัญหาก็คือสมดุลของเกมสับสน ยิงราชาแข็งแกร่งสั้วสุรก็แข็งแกร่งไปด้วย ดังนั้นเพื่อให้ไม่เป็นการเอาเปรียบผู้เล่นมากเกินไป เผ่าไหนที่มี NPC อีสระประจำอยู่ เผ่านั้นมักจะถูกผูกมัดด้วยข้อจำกัดต่างๆ เช่น อ่อนแอกว่าปกติ มีจำนวนน้อย ไม่โดดเด่น เป็นเผ่าลึกลับค้นพบยากกว่าปกติ หรือไม่ก็ถูกจำกัดอยู่ในบางพื้นที่แบบลอสเกรีย ซึ่งผู้สร้างก็ไม่ได้ปิดกั้นหนทางเสียทีเดียว ถ้าผู้เล่นเผ่าอื่นๆทำภารกิจลับของเผ่านั้นสำเร็จก็จะทำลายเงื่อนไขพวกนี้ได้ แม้ตอนนี้จะยังไม่มีเผ่าที่ถูกปิดผนึกเผ่าไหนออกมาได้ รับรองว่าเกมส่มอนสเตอร์โซลต้องพลิกผันแน่นอน”

“NPC อีสระ 4 คนนี้เยอะมั๊ยครับ” ศิลาลองถามดู

“4 คน!! จะบ้ารีเปเล่า แค่ 2 คนก็เยอะแล้ว 4 คนถ้าไม่ถูกจำกัดละก็ รับรองเกมส่ป่วนแน่”

เวลานี้ศิลารู้ซึ่งถึงเหตุผลที่เผ่าสโลมโตนปิดผนึกแล้ว ด้วยจำนวน NPC อีสระถึง 4 คน ดังนั้นการถูกจำกัดพื้นที่ จำนวนมีน้อย และอ่อนแอมากกว่าปกติ แถมยังต้องสังหารมังกรถึง 8 ตัว ก็ไม่ได้เป็นภารกิจที่โหดเกินไปเลยเมื่อเทียบกับสิ่งที่น่าจะเกิดขึ้นหลังจากผนึกถูกทำลาย

ศิลาคิดว่าจริงๆแล้วภารกิจนี้น่าจะสร้างขึ้นมาให้ทำไม่ได้ด้วยซ้ำไป

ขณะที่กำลังขบคิดเรื่องนี้อยู่ บลูเบิร์ดเดินฉีกยิ้มมาทางทั้งสองคน ด้วยสีหน้ายิ้มแย้มเหมือนเด็กได้ของเล่นใหม่ ราชาจักรกลกับศิลาารู้สึกถึงการมาของบลูเบิร์ดได้สัักพักแล้ว เพียงแต่แปลกใจที่สามารถเดินตรงมาที่ห้องนี้ได้ในปราสาทที่ซับซ้อนดงเขาวงกต

“อยู่ที่นี่จริงๆด้วย ฮ่าๆ ทักษะนี้เยี่ยมจริงๆ”

“ทักษะใหม่เหอครับ” ศิลาหันไปถาม

“ใช่แล้ว ปราสาทชั้นใต้ดินห้องที่ 3 จากทางซ้ายเป็นที่เก็บหุ่นยนต์สอดแนมหุ่นยนต์ที่ดูแลที่นั่นให้ทักษะขึ้นมาหนึ่งทักษะแล้ว ส่วนอีกอีกสองทักษะนี้ยังไม่ได้คิด แต่เอาไว้ก่อนก็ได้ แค่ว่าทักษะนี้ก็ยอดแล้ว”

“ลงไปหาถึงโซนเก็บหุ่นยนต์เขียวเหอ ข้าเดาว่าทักษะที่เจ้าเลือกคือ **สะกดรอย**”

บลูเบิร์ดยิ้มและพยักหน้า “ใช่แล้วครับ ถ้ามองสามชั่วโมงจนมั่นใจแล้วว่าทักษะนี้มีประโยชน์มากๆ มันสามารถใช้วิเคราะห์ร่องรอยเพื่อสืบเสาะได้ แถมยังใช้

ระดับยิ่งสูงขึ้นข้อมูลยิ่งละเอียดขึ้น ทำให้สามารถสืบเสาะได้กระทั่งรอยรอยเล็กๆ น้อยๆ”

“ก็เหมาะกับการหาข่าวนี้ครับ”

“ไข่ม้อยละ นี่จะหาอีกสองทักษะที่อดช่องว่างของตัวเองหน่อย ว่าแต่นายละ ไม่ไปลองหาทักษะดูในเมืองละ เมืองนี้มันชุมทรัพย์ซัดๆ ทักษะมีเป็นร้อย น่า เสียตายเลือกได้แค่สาม สงสัยต้องหาข้อมูลทั้งหมดก่อนแล้วค่อยๆ เลือก”

“อืม ข้าเดาว่าเจ้าคงใช้เวลาเป็นเดือนเลยละที่ให้แค่สามเพราะว่ามันไม่มี เจื่อนไขในการได้รับ เกิดให้ไม่จำกัดขึ้นมา เวลามีคนยกพลเป็นพันเป็นหมื่นมาบุก เมืองแล้วสำเร็จขึ้นมา ก็จะมีคนจำนวนมากที่ได้ทักษะเป็นร้อยทักษะ แบบนั้นก็ลำบากนะสิ ที่เจ้าได้สามเนี่ยถือว่าเยอะแล้วเพราะมากันแค่สองคน รางวัลภารกิจนะ แปรผกผันกับจำนวนคนที่ทำ ยิ่งมาน้อยของยิ่งดี”

“แล้ว มนตรา.. เผ่ามังกรที่มาก่อนหน้าเราละครับ มากันกี่คน” พอได้ยิน แล้วศิลา ก็อดสงสัยไม่ได้

“มากันสามคน แต่ไม่ได้ใช้อุปกรณ์รุกรานมิติใหญ่ขนาดเจ้า หมอนั่นไม่ได้ เลือกที่จะประทับตรา แต่เลือกที่จะสู้กับองครักษ์ของข้าที่เป็นชั้นลอร์ด แม้จะ 4 ต่อ หนึ่ง แต่ก็ถือว่าเก่ง ข้าเลยยอมเป็นพันธมิตรด้วย แต่ไม่ได้รับทักษะอะไรไป ได้แต่ ของรางวัลบางอย่าง” พูดถึงตอนนี้ราชาก็ทำสีหน้าหนักใจ

“ใครอีกคนครับ? / รางวัลอะไรครับ?” บลูเบิร์ดกับศิลาถามออกมาพร้อมกัน

“ไม่ต้องรีบ เอาทีละคำถามละ 4 ต่อ 1 เพราะในสามคนนั้นมีคนหนึ่งที่มีคู่หู ซึ่งก็เหมือนกับคราวของเจ้า ข้าไม่นับสัตว์อสูรกับคู่หู” พูดจบบลูเบิร์ดรีบจด ข้อมูลลงไปในกระดาษทันที ไม่มีใครเคยมีข้อมูลมาก่อนว่ามนตรา กวิน และ เรวิน หนึ่งในสามคนนี้จะมียักษ์ ซึ่งบลูเบิร์ดก็คิดว่าสมเหตุสมผลแล้ว กิลด์มังกรสวรรค์ เป็นกิลด์ที่ใหญ่ สามคนนั้นก็เก่ง การจะหาวิธีในการได้รับคู่หูมาได้ไม่ใช่เรื่องที่เป็น ไปไม่ได้ ที่น่าประหลาดคือทำไมไม่ใช้ต่างหาก กระทั่งในสงครามครั้งที่แล้วก็ไม่ใช่ บลูเบิร์ดเห็นว่าสมควรจะเจาะลึกเรื่องนี้สักหน่อย

“ส่วนเรื่องของรางวัลข้าพูดไม่ได้ แต่บอกได้เพียงว่าเป็นของที่อันตรายมาก ถ้าเจ้าเป็นศัตรูกับคนพวกนั้นยิ่งต้องระวัง โดยเฉพาะหัวหน้าของทั้งสามคนนั้น ข้า เคยเห็นแววตาแบบนั้นมาหลายครั้งแล้ว แต่เป็นครั้งแรกที่มองเห็นในดวงตาของเด็กอายุประมาณ 20 แววตาที่ไร้อารมณ์ ไร้ความรู้สึก แววตาที่ไม่เห็นคุณค่าของ ชีวิต”

ทั้งสามคนตกอยู่ท่ามกลางความเงิบ บลูเบิร์ดดูออกว่าศิลาเครียดเรื่องมนตราอีกแล้วจึงหาเรื่องคุย

“ว่าแต่ นายเลือกทักษะรึยัง ถ้ายังขึ้นแนะนำได้นะ ให้พาไปทัวร์ปราสาท มัย”

“ทักษะเยอะขนาดนั้นผมไม่มีเวลาดูหรอกครับ เอาเป็นว่าถ้าบลูว่างก็ลองๆดู ทักษะที่น่าจะเหมาะให้ผมก็แล้วกัน”

“เอาอย่างนั้นก็ได้ ไม่ต้องเป็นห่วง ถ้านายกลับมาแล้วขึ้นไม่อยู่ ขึ้นจะฝาก รายการไว้ที่คฤหาสน์นะ”

“ตกลงตามนั้น คุณออกเฟลทครับ ถ้ายังงั้นผมขอลาก่อน”

“อ้อ เชิญๆ โรงแรมอยู่ตรงปากทางเข้าเมือง หาไม่ยากหรอก”

ศิลาขอตัวจากทั้งสองคนแล้วเดินออกไป ส่วนบลูเบิร์ดรู้สึกว่าการค้นหา ข้อมูลภายในเมืองลอสเกรียนนั้นเป็นเรื่องสนุกจึงได้ปลีกตัวไปทำงานต่อ ออกเฟลท จ้องมองอัญมณีอย่างไม่วางตา แม้คนทั่วไปจะดูเหมือนมันไม่ได้เปลี่ยนแปลงไป

เลย แต่ด้วยสายตาของเขาแล้วพบว่าแสงจากอัญมณีค่อยๆอ่อนลงเรื่อยๆโดยไม่มีใครสังเกตเห็น นี่แสดงให้เห็นว่าพลังงานด้านในอัญมณีกำลังถูกดึงไปใช้อย่างต่อเนื่อง

“เริ่มแล้วสินะ” ราชจักรกลอุทานเบาๆ แล้วเดินไปที่โต๊ะทำงานที่อยู่ใกล้ๆ ตบลงไปที่เบาก็มีหน้าต่างของระบบลอยขึ้นมาเป็นสิบอัน เขาวางแผ่นข้อมูลระบบของศาลลงไปใกล้ หน้าต่างก็เพิ่มขึ้นอีกหลายสิบบาน จากนั้นก็ตั้งหน้าตั้งตาปรับปรุงระบบโดยลืมเวลาโดยรอบไปเสียสนิท

เมืองขงขุหยวน สำนักหมาป่าพิชิต

แสงสีฟ้าสว่างวาบที่กลางห้องนอน บุรุษในชุดกางเกงขาสั้นสามส่วน สีนํ้าเงิน เสื้อฮาวายลายดอกสีแดง มีผ้าปิดตาอยู่ที่ข้างซ้ายเหมือนโจรสลัด ในมือถือพลองไม้ยาว 1 เมตรครึ่ง และสวมรองเท้าแตะ กล้ามเนื้อที่เผยให้เห็นก็แข็งแกร่งสมชายชาติตรี ใบหน้าก็หล่อเหลา ดวงตาข้างขวาเป็นประกายสีฟ้าเหมือนน้ำทะเล

เขามองซ้ายมองขวา เมื่อไม่พบใครในห้องก็เดินลอยชายออกมาจากห้อง ขณะจะเดินผ่านออกไปข้างนอกสำนักใหญ่ ก็มีสายตาหลายสิบคู่จ้องมองมาทางเขา แต่เขาก็ทำเป็นไม่สนใจและเดินออกไปเร็วๆ

‘เฮ้อ พ่อเล่นทำเอาชุดพังไปหมดเลย แถมบอกว่ามีแต่ชุดแบบนี้ให้ใส่อีกแบบนี้ก็ยิ่งเดินเข้าไปอีกนะสิ’ บุรุษบ่นในใจ ผีเท่าไกว่าความคิด พอพ้นสำนักมาก็รีบตรงไปยังร้านขายอาวุธในเมืองขงขุหยวนทันที

“นี่นาย... นายบุรพาไข่ม้อย” เสียงที่คุ้นหูดังขึ้นข้างๆตัว บุรพามองดูก็พบใบหน้าที่คุ้นเคย

“สวัสดีครับ คุณหงส์ขาว ได้ยินมาว่าคุณช่วยผมไว้หลังจากที่สลบไป ต้องขอบคุณมากเลยนะครับ”

“ไม่ใช่ตอนนี้ นายบ้าไปแล้วรีเปล่า ทำไมแต่งตัวเด่นแบบนี้เดินกลางเมืองขงขุหยวน ไม่รู้รีไรว่ามีคนตามล่า ขนาดชั้นได้ข่าวมาคร่าวๆแค่ สวมชุดฮาวายสีแดง ตอนแรกนึกว่าฟิงผิด ที่ไหนได้เห็นไกลเป็นกิโล”

“คือ ผมไม่มีชุดเปลี่ยนนะครับ ขงขุหยวนก็เป็นเมืองชาวยุทธ ชุดส่วนใหญ่ที่ขายก็เป็นชุดผ้าของสายลมปรารถน ผมเลยคิดว่าจะรีบๆไปรับของที่ร้านดีเหล็ก จากนั้นก็จะรีบออกจากเมือง...”

หงส์ขาวไม่ฟังเสียงแต่ดึงบุรพาเข้าไปในตรอกข้างๆ เอานิ้วชี้ปิดปากไว้ไม่ให้ส่งเสียง “เจียบไว้มมีคนตามมา”

กลุ่มคนหลายสิบคนกระจายไปทั่วบริเวณ “เฮ้ย หายไปไหนแล้ววะ”

“ไม่รู้สิ เมื่อก็ยังไม่เห็นอยู่เลย มันโงรีเปล่าวะ แต่งตัวเด่นขนาดนั้น”

“เอาเป็นว่าพวกเราแยกย้ายกันหา ใครเจอก่อนก็ส่งสัญญาณตามคนอื่นด้วยนะ”

“แถจะบ้ารีเปล่า พวกเราไม่ใช่พวกเดียวกันเว้ย ข่าพ่อค้าคนเดียวได้อาวุธระดับ S ของแบบนี้ใครดีใครได้”

“เออ งั้นก็ดี ถ้าเข้าเจอก่อนก็อย่ามาโอตครวญทีหลังก็แล้วกัน”

กลุ่มคนแยกย้ายกระจายกันออกไปเป็นกลุ่มเล็กๆกลุ่มละ 2-3 คน เมื่อพื้นที่บริเวณนี้มีคนน้อยลงแล้ว หงส์ขาวก็ถอนหายใจออกมาอย่างโล่งอก

“ไปกันแล้ว เอานี้” เธอหยิบผลึกแห่งการเชื่อมต่อออกมา “นี้จะส่งนายไปยังเมืองหิมะทางเหนือ ที่นั่นมีคนอยู่น้อย ชันติดต่อสายข่าวของเราที่อยู่ที่นี่ไว้แล้ว อยู่ที่นี่สักพักจนกว่าเรื่องจะซาลง”

บุรพารับหินมามองแล้วยื่นกลับไป “ไม่ได้หรอกครับ ผมมีธุระที่ขงซูหยวน เมื่อเสร็จแล้วผมสามารถหาที่อยู่เองได้” บุรพาคิดว่าจะมีที่ไหนปลอดภัยไปกว่าคฤหาสน์ของศิลาอีก เสียเพียงอย่างเดียวเมื่ออยู่ที่นั่นแล้วเวลากลับออกมาก็ต้องมาที่เดิมที่เข้าไป นอกจากจะมีคนพาไปที่ทางเข้าของเค้า

“ร้านดีเหล็กที่นายบอกจะไปปิดมาหลายอาทิตย์แล้ว ไปก็เสียเที่ยวเปล่าๆ” เธอเคຍັນคະຍອຍັນก่อนหินให้

บุรพาเกาหัว “ถามจริงๆนะครับ คุณหงส์ขาวคิดว่านานแค่ไหนเรื่องมันถึงจะซาเหวอครับ ผมว่าต่อไปเป็นปีเรื่องก็ยังไม่ซาเลยมั้งครับ”

พอพูดแบบนี้มาหงส์ขาวก็พูดอะไรไม่ออก “แต่.. ถ้าไม่ทำอะไรสักอย่าง”

“เอาเป็นว่าลองไปดูที่ร้านดีเหล็กก่อนก็แล้วกันครับ” บุรพาดัดตัวขึ้นในแนวตั้งร่างก็อยู่บนหลังคา หงส์ขาวแม้ไม่ใช่สายต่อสู้ แต่ถ้าเป็นเรื่องวิชาตัวเบากับการถ่ายทอดลมปราณรักษาแล้วก็ไม่อ่อนด้อย เธอสะกิดเท้าติดตัวตามขึ้นมา จากนั้นเงาสองสายสีแดงสีขาวก็ทะยานเหนือต้นสน มุ่งหน้าไปทางร้านดีเหล็ก นอกจากจะเงยหน้าคงไม่มีใครสามารถมองเห็นทั้งสองคนได้

‘เร็ว...’ ไม่นึกเลยว่าจะเร็วขนาดนี้ ก่อนหน้านี้ยิ่งช้ากว่านี้เลย’ หงส์ขาวคิดในใจขณะเร่งฝีเท้าตามบุรพา เมืองขงซูหยวนแม้จะใหญ่แต่ด้วยความเร็วของทั้งสองคนเพียงไม่กี่นาทีก็มาถึงหน้าร้านแล้ว

บุรพากระโดดลงไป จากนั้นก็เคาะประตูสามครั้ง ตรงคำว่า วันนี้หยุด “คุณลุงครับ ผมมารับของแล้วครับ”

‘ไม่มีเสียงตอบ’ บุรพายกมือขึ้นเกาหัวอีกครั้ง ‘หรือว่าจะยังไม่เสร็จ’

“บอกแล้วไข่ม้อยว่าร้านปิด รีบไปกันเถอะ คนเริ่มมองมาทางนี้แล้ว” หงส์ขาวเร่ง บุรพามองไปรอบๆก็เห็นคนหลายคนมองมาทางนี้จริงๆ สงสัยเรื่องของเขาจะกลายเป็นข่าวใหญ่ไปซะแล้ว

“เบาะแส 20 เหรียญทอง” หงส์ขาวพูดขึ้นมา “ถ้าหาเบาะแสที่อยู่ของผู้เล่นบุรพาได้ ได้รับเงิน 20 เหรียญทอง ใครก็อยากได้เงินกันทั้งนั้น”

เสียงเสื้อผ้าเสียดสีดังขึ้นทั่วทิศทาง ข่าวสารเป็นสิ่งที่เดินทางไวที่สุดในโลก เขาเหยียบหน้าร้านดีเหล็กไม่ถึงนาทีก็มีคนหลายสิบคนมารุมล้อมแล้ว

“นายคือ บุรพาไข่ม้อย มอบดาบมา เราต้องการแค่ดาบ ไม่ต้องการชีวิตนาย” ชายหนุ่มคนหนึ่งกล่าวขึ้น

“ส่วนข้ายังไ้ก็ได้ เพราะข้าหัวเจ้าตอນนี้สูงถึง 10,000 เหรียญทอง ได้ทั้งดาบ ได้ทั้งเงิน แต่ไม่ต้องห่วงนะ พี่เป็นคนใจดี จะให้ตายแบบสบายๆก็ได้นะ” ชายฉกรรจ์อีกคนหนึ่งเดินออกมา

หงส์ขาวยืนบังข้างหน้าไว้ กระซิบบอกบุรพาเบาๆ “นายรีบหนีไปก็แล้วกัน ชันจะถ่วงเวลาไว้ให้”

บุรพาขมวดคิ่ว “ขอโทษนะครับ ผมอยากจะถามมานานแล้วแต่ไม่มีโอกาสทำไ้ถึงได้ช่วยผมเหวอครับ”

หงส์ขาวกัดฟันกรอด “นี่ไม่ใช่เวลาที่จะถามเรื่องนี้นะ”

“ขอโทษจริงๆนะครับ ผมอยากรู้จริงๆ ช่วยตอบไ้มั้ย”

เธอถอนหายใจ “เฮ้อ บอกก็ไ้ แต่ห้ามโกรธนะ”

บุรพาพยักหน้า ทำไมเขาจะต้องโกรธด้วย

“คือชั้นเป็นคนชอบหมามากเลย แล้วตอนที่นายเดินออกจากร้านไป นายทำหน้าที่เหมือนลูกหมาถูกเจ้าของทิ้งเลย แล้วชั้นจะทิ้งไปได้ไงเล่า” เธอตอบโดยเหลือบหางตามามองเพื่อดูว่าบุรพาโกรธหรือไม่

บุรพาจึงไปพักใหญ่ แล้วหัวเราะออกมา “ฮ่าๆๆ ลูกหมาเนี่ยนะ นึกไม่ถึงเลยจริงๆ”

“นาย.. นายไม่โกรธเหรอ?” เธอถามตะกุกตะกัก

“โกรธทำไมครับ ก็คุณหงส์ขาวบอกเองว่า ชอบ หมามากไม่ใช่เหรอ ผมเป็นเกียรติด้วยซ้ำ”

หงส์ขาวหน้าแดงเป็นลูกต๋าลึง “ชั้น.. ชั้น ไม่ได้หมายความว่าชอบแบบนั้น ชั้นหมายความว่า...”

เปรี้ยง!! เสียงพลองเหล็กกระทบพื้นดัง ชายฉกรรจ์หน้าโหดเดินออกมาข้างหน้าหลายก้าว “เอ้ย จะจีบกันอีกนายมั๊วะ พวกข้ายังยืนอยู่ตรงนี้นะโว้ย!!”

หงส์ขาวรีบปฏิเสธพลัน “ไม่ได้จีบกันนะ ... ไม่ได้มีใครจีบใคร พวกเราแค่คนรู้จักกันเฉยๆ”

ชายหนุ่มอีกคนก็ชักดาบออกมา “น้องสาวไม่ต้องรีบโสดหรอก เดี่ยวพี่จัดการแฟนน้องแล้ว เราค่อยมาพูดคุยกัน พี่เองก็โสดเหมือนกัน แถมน้องเนี่ยสเปคพี่เลย”

“พวกเราไม่ได้เป็นแฟนกันนะ เข้าใจผิดแล้ว เราเป็นแค่คนรู้จักกันเฉยๆ” เธอรีบปฏิเสธอีกครั้งแต่ดูเหมือนไม่มีใครตั้งใจฟังเลย

“จ้ะรีบเข้ามาดิกว่าครับ เดี่ยวพวกเราสองคนจะได้ไปหาที่คุยกัน” บุรพาเองก็ดูเหมือนไม่สนใจคำพูดเธอเช่นกัน จนในที่สุดหงส์ขาวก็รู้ว่าพูดไปก็เท่านั้น หุบปากไว้เดี๋ยวเรื่องมันก็จะจบเอง

“อ้าว ใจร้อนจังนะไอ้น้อง เมื่อเชยชวนพวกพี่ก็ไม่เกรงใจนะ ฮึบ!!” พูดจบชายหนุ่มก็ควักกระบี่ออสนี่เงินยวงออกมา ส่วนชายฉกรรจ์หน้าโหดก็คว้าพลองเหล็กที่หนักอึ้งฟาดมาในทิศทางที่ต่างกัน

หงส์ขาวหน้าซีดลง แต่บุรพาผลักเธอไปข้างหลังเบาๆ พลองไม้ในมือหมุนควงเป็นวง ไม่มีใครมองเห็นว่าเกิดอะไรขึ้น พรึบตาที่มองเห็นอีกครั้งก็เป็นตอนที่พลองกระทบกับกระบี่แหล่พลองเหล็ก จากนั้นร่างของศัตรูทั้งสองก็กระเด็นออกไปหลายเมตร

พลองไม้ของบุรพาบิดจนผิดรูป จากนั้นก็แตกออกเป็นเศษไม้เล็กๆ “ใช้สู้จริงไม่ไหวจริงๆด้วย เรายังไม่ถึงขั้นใช้อะไรก็เป็นอาวุธได้แบบพ่อ”

ทั้งสองคนมองบุรพาด้วยสายตาหวาดๆ แต่ก็ระวังตัวมากกว่าเดิม “มันใช้วิชาผีสาวอะไร ทำไมพลองไม้รับอาวุธเสริมปรารถได้”

“วิชาอะไรก็ช่าง ตอนนี้มันไม่มีอาวุธแล้ว”

บุรพามองเศษพลองบนพื้น อีกนานไหมนะที่เขาจะสามารถใช้ทวนสั้นสู้จริงๆได้ คนพวกนี้ฝีมือไม่ถึงเศษเสี้ยวของเรวินด้วยซ้ำไป

“ต่อไปพวกเราใช้ท่าประสาน รับรองมันรับไว้ไม่ได้แน่นอน”

บุรพามองไปทางผู้เล่นที่เข้ามาจู่โจมเมื่อที่แล้วพูดขึ้น “พวกคุณแพ้ไปแล้วครับ เพลงทวนทองทะเลบุรพา หนึ่งกระทึกมี 8 ระลอก แต่ละระลอกจะรุนแรงขึ้นเรื่อยๆ”

เลือดซึมออกมาจากปากของทั้งสองคนเมื่อก้มลงมองที่หน้าอกตัวเองตรงตำแหน่งหัวใจก็พบรอยบุ๋มขนาดเท่าปลายไม้พลอง จมลึกกว่า 2 นิ้ว ร่างกายเหมือนถูกคลื่นทะเลซัดขาดอย่างรุนแรงจำต้องถอยหลังไปหลายก้าว

ชายหนุ่มถอยไปได้ สีก้าวก็กลายเป็นแสงหายไป ส่วนชายฉกรรจ์อีกกว่า
หน้อยกลายเป็นแสงหายไปในก้าวที่หก ลานหน้าร้านที่เหล็กมีแต่ความเงิบ

“พว.. พวกเราลุย มันไม่มีอาวุธแล้ว ระดมคนเข้าไปเยอะๆเดี๋ยวก็ตาย มันเป็น
พ่อค่านะ” ชายคนหนึ่งตะโกนปลุกระดมขึ้นมา

ขณะทุกคนกำลังจะทะยานเข้ามา ทวนสีดาขลิบทองส่องแสงสีฟ้าเรืองๆพุ่ง
ลงมาจากกลางอากาศปักลงตรงหน้าบุรพาอย่างแรงจนทำให้ทุกคนชะงักการ
จู่โจมไป

“เหมือนจะทันเวลานะหลานชาย ลองทดสอบสินค้าดูได้นะ” เซเรฟ
ตะโกนจากหลังคาร้านดีเหล็ก บุรพาหันไปก้มศีรษะให้ จากนั้นก็กระชับหอกไว้ใน
มือ

เบา และ ไม่ยาวจนเกินไป แคมยังรู้สึกได้ถึงพลัง ทวนอันนี้เหมาะสมที่สุดจะ
ใช้กับเพลงทวนท่องทะเลบุรพาอย่างแท้จริง

บุรพาควงทวนสามครั้งคลี่นกระแทกก็แผ่ออกไป ผลักผู้เล่นที่อยู่โดยรอบให้
กระเด็นออกไปหลายเมตร

“ทวนนี้มีชื่อว่าอะไรครับ” บุรพาตะโกนถามเซเรฟ

“ทวนอสูรทะเลบุรพา”